

raade, fordi Finantsloven foreligger efter Grundloven paa en saadan Maade, at den Del af Repræsentationen, der vælges ifølge den almindelige Valgret, har en større Indflydelse derpaa, end den Del af Repræsentationen, hvori de privilegerede Vælgere have Indflydelse. Dette er efter min Overbevisning den virkelige Grund til den store Sver, der er for at faae dette Lovforslag, drevet igjennem. Er det ikke besynderligt at tænke sig, at naar det nu erkjendes, f. Ex. af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Dinesen), at der her i dette Thing er en saa almindelig Anerkjendelse for at varetage, ogsaa de mindre Bemidledes Vel, navnlig med Hensyn til Oplysning, saa tør man ikke lade Finantsloven være det Afgjørende med Hensyn til, hvorledes Overfludet af disse Stiftelser hvert Aar skulde anvendes. Man tør ikke betro det til Bevillingsmyndighedens Overveielse, hvert Aar at tage i Betragtning, hvordan den efter dens Opfattelse af Forholdet til enhver Tid vil anvende disse Midler, men man skal absolut have en saadan særlig Lov, hvorved man forhindrer Bevillingsmyndigheden fra, uden at faae denne Lov affkaffet, igjen at kunne raade frit over dem. Er det ikke besynderligt, naar man har saa stor Tillid til Folkethinget, at man saa ikke tør lade det have sin hidtilværende frie Raadighed over Overfludet, hvert Aar. Dette forekommer mig at være selvomdfigende. De derimod, der ikke have Tillid til Folkethingets mere demokratiske Bessaffenhed, kunde jeg finde, havde Ret i deres Betragtning, for dem er det rigtigt, at de ved en særlig Lov faae slaaet fast, at man ikke behøver Bevillingsmagtens Billigelse paa de aarlige Finantslove for at raade over Overfludet, saaledes at man, efter Omstændighederne kunde anvende Overfludet af een Fond i en andens Tjeneste. Som sagt, her er ikke nogen Mistænksomhed tilstede, men en aldeles simpel Betragtning af, hvad der er blevet os sagt her. Man vil, at Folkethinget skal hjælpe til at binde sine egne Hænder, for at man ikke hvert Aar skal tage Beslutning om, hvorledes man vil anvende Overfludet fra een Fond i en andens Interest, men det skal absolut ske ved en særlig Lov, hvorpaa Regjeringen og Landsthinget, har den overveie-

Indflydelse ligeoverfor Folkethinget. Efter hele den lange Diskussion, der har fundet Sted om denne Sag, anser jeg det ikke for rigtigt at tale videre derom, men det forekom mig, at de Ytringer, der uylig kom fra den ærede Minister, maatte opfordre til at modfige ham.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg veed ikke, hvilken Ytring af mig det var, der har fremkaldt denne Slutningsudtalelse fra det ærede Medlem. Naar han talte om, at man træder op og med saa stor Sver holder paa dette Lovforslag, da kan dette slet ikke gjælde mig, thi jeg vil sige ham, at jeg slet ikke holder paa dette Lovforslag. Jeg er kun kommen frem med det, fordi jeg troede, at det var i Overensstemmelse med Thingets Dnske, og jeg har af den Grund overvundet Banffeligheder, som frembød sig for mig i min Stilling som Minister. Jeg vil, altsaa fortræffeligt kunne finde mig i, at det ikke bliver til Lov, og jeg vil da i visse Henseender finde mig langt mere tilfreds i min Stilling som Minister; man maa ikke tro, at det vil gjøre mig det Mindste, at det ikke bliver til Lov. Det vil deraf ses, at der ikke laa nogen underfundig Tanke i dette Lovforslags Forelæggelse, thi saa var det urigtigt fra min Side at give denne Erklæring. Derimod har jeg den Tanke, at Fundatser ikke kunne forandres uden ved Lov, og dernæst har jeg ikke den Mistillid til Folkethinget — ja jeg veed ikke, hvorfor vi her saa tidt skulle tale om Mistillid; man skal ikke tale indbyrdes om, hvorvidt man har Tillid eller Mistillid, og derpaa kommer det heller ikke saa meget an, det kommer mere an paa, om man udenfor har Tillid eller Mistillid, men jeg har derimod Respekt og Afgtelse for vor Forsatning, og det er den, mener jeg, der gjør, at vi maa betragte det andet Thing ligesaa fuldt berettiget som Folkethinget med Hensyn til Sager, der høre under Lovgivningsmagten, og jeg mener, at Regjeringen med Hensyn til Beslutninger af den Art maa fordrø, at de gaa igjennem begge Thing, og at begge Thing med Frihed kunne udtale sig om dem, inden Regjeringen forelægger dem for Kongen. Dette er min Opfattelse; men paa dette Punkt